

слънцето е стигнало най-високата точка на своето подмладяване.

Каквото става съ слънцето, същото става и съ човѣка: и той често измѣня орбитата на своя животъ. И той, като слънцето, измѣня своето направление, движи се ту въ една, ту въ друга посока, вследствие на което днитѣ на неговия животъ ту се увеличаватъ, ту се намаляватъ. Това ни най-малко не трѣбва да го плаши и безпокои. Срѣщате нѣкой сжботянинъ, който иска да ви убеди да вѣрвате въ сжботата, като день седми, въ който Богъ си починалъ. Какво ще каже този сжботянинъ, ако отиде на северния полюсъ, дето има само единъ день и една нощъ? Ако живѣе тамъ, въ кой день ще вѣрва? Тукъ имате 365 дня, отъ които 52 дня сж сжботи, а на северния полюсъ — само единъ день — само една сжбота. Тамъ всичко е покрито съ снѣгъ, нищо не се ражда. Какъ ще вѣрвате тогава въ единъ день, въ една сжбота, която нищо не ражда? Да се вѣрва въ сжботата, това е буквално разбиране на нѣщата. То е все едно да мисли човѣкъ, че е дошълъ на земята само да яде и да пие и да върши, каквото иска. Така мислятъ днесъ млади и стари. Тѣ не знаятъ своето предназначение. Младиятъ е изпратенъ на земята да придобива знания, да стане силенъ, да бжде полезенъ на човѣчеството. Стариятъ пъкъ трѣбва да остави богатството си въ наследство на младия. Докато е билъ младъ, той е събиралъ богатства, трупалъ ги е, като bankerъ, въ ка-